

maade meget til, hvad den højtærede Finansminister har sagt. Jeg skal kun rent skematisk nævne nogle Poster; saa spare de Herrer selv at sammenregne dem, hvis de ville vide dem. Landbruget har kostet i alt 3,600,000 Kr., den sociale Lovgivning 5,600,000 Kr., Medicinalvæsenet 2,800,000 Kr., Justitsvæsenet 2,800,000 Kr. — det er de tuberkuløse og de forsmte Børn, der have bragt det op dertil — og Kirke- og Undervisningsvæsenet 10 $\frac{1}{8}$ Mill. Det sidste Tal er ganske interessant, thi det er næsten det dobbelte af, hvad det var i 1898 eller i 1899, og naar dertil lægges de 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der opføres til Indtægt for Kirke- og Undervisningsvæsenet paa de særlige Fonds, væsentlig til Undervisning og Videnskab, faar man 12 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Aaret, og det er særlig Folkeskolens Lønninger, der have faaet Kontoen til at stige. Og i den Retning maa jeg blot som en Indskudsbemærkning give det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) Ret i, at naar vi ofre saa meget paa vort Folkeskolevæsens Lønninger, bør man ogsaa have Ret til at stille nogle større Fordringer til vore Folkeskolelæreres Uddannelse, i den Henseende er jeg fuldstændig enig med ham.

Jeg skal nævne Dem et Par enkelte Tal. Vore Kolonier have kostet 1 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Saa er der vort Søvesen. Man vil fra i Fjor, da vi havde Konsulatafgifterne for, erindre, at Rederne baade privat og offentligt lagde den Anskuelse for Dagen, at de aldrig fik nogen Støtte af Staten. I saa Henseende vil jeg gøre opmærksom paa, at Finansloven viser, at Vandbygnings-, Vager- og Søvesenet tilsammen koster os over 3 $\frac{1}{3}$ Mill. Kr. Dette siger jeg blot for at understrege, at vor Søfart dog ikke helt er Stifbarn. Kontoen for parlamentariske Kommissioner lyder nu paa ca. 125,000 Kr. om Aaret. Disse Penge gaa altsaa til de forskellige parlamentariske Kommissioner, Tyendekommissionen, Kristiansborg Slots Kommissionen, Ædruelighedskommissionen, interparlamentariske Konferencer, Invalidekommissionen, Straffelovskommissionen, Forsvarskommissionen og kirkeligt Udvalg, og det er altsaa Penge, for hvilke der arbejdes forhaabentlig godt og støt i Lovforberedelsens Tjeneste. Hvad Udgiftsbudgettet angaar, vil jeg give den ærede Finansminister Ret i, at det er Udgifterne til sociale Formaal, Medicinal- og Opdragelsesvæsen, der ere stegne og stegne, og det er godt. Men jeg tror, at vi overfor

Socialdemokratiets Kritik have Ret til at understrege, at Stigningen paa Budgettet væsentlig, jeg kan godt sige næsten udelukkende, ligger paa disse Omraader.

Paa Finanslovsforslaget for 1907—08 ere Indtægterne paa §§ 1—8 86 Mill. Kr. og Udgifterne paa §§ 11—26 + 27 II 84 Mill. Kr., det vil sige Overskuddet er faktisk 2 Mill. Kr. Nu er Spørgsmaalet, om dette Overskud vil holde sig. Jeg er ikke sikker paa det, eller rettere sagt, jeg er sikker paa det modsatte. Paa Finansloven for 1905—06 foreslog Regeringen der ved 1ste Behandling en Udgiftsside paa 75 Mill. Kr.; da Tillægsbevillingsloven kom til, blev den paa 84 Mill. Kr. Paa Budgettet for 1906—07 var der ved 1ste Behandling foreslaaet 79 Mill., ved 3die Behandling allerede 82 Mill., og ved Tillægsbevillingsloven naaede vi op mod de 87 Mill. Med Budgettet for 1907—08 vil det gaa paa samme Maade. De 84 Mill. ved 1ste Behandling ville blive til ca. 91 Mill., naar Finansloven tillige med Tillægsbevillingsloven forlader Tinget. Og selv om man kan regne, at Indtægterne ogsaa ville stige, saa er jeg vel nogenlunde sikker paa, at der vil være nogen Indtægtsstigning for 1906—07, men om 1907—08 ogsaa vil høre med til de gode Aar, tillader jeg mig at tvivle om. Selv om 1907—08 bliver et skikkeligt Aar, maa man dog regne paa, at dette Budget, naar det en Gang bliver til Regnskab, vil fremvise et Overskud af Udgifter over Indtægter. Derfor vil jeg sige til den ærede Finansminister, at det staar for mig, at 84 Mill. ved 1ste Behandling er en meget stor Mundfuld, det er omtrent 10 Mill. mere, end der forlangtes for 1905—06. Jeg tror derfor, at det vilde være godt, om Ministerierne, naar de fremlægge deres Budgetter, allerede ved 1ste Behandling vilde vise en vis Sparsommelighed. I den Henseende vil jeg henpege paa, at man er kommen ind paa ved 2den og 3die Behandling at forøge og forøge Budgetterne, ikke blot fra Ministeriernes, men ogsaa fra Medlemmernes Side. Man kommer derved let under et Pres, som vi paa en vis Maade bør tage Afstand fra. Man er til en vis Grad kommen ind paa isolerede Bevillinger ved 2den og 3die Behandling; oftest med en rent politisk Begrundelse — det er særlig Socialdemokratiet, der er Mester for det. Dette gør, at vi undertiden ere lidt vanskeligt stillede ovenfor de enkelte Bevillinger, som vi i og for sig burde have og ogsaa have Sympati for, og som ogsaa Finansministeren kan have Sympati for, men som han ikke har taget med,